anarchistische krant oktober 2014

buiten dienst

46

Moed aan alle voortvluchtigen van de autoritaire wereld

Gaza is het toneel van oorlog, de wereld kijkt toe

Een doodlopende straat

In Gaza worden de doden geteld na de zoveelste intimidatie van de Israëlische Staat. De omsingeling en verstikking van het lapje grond dat de Gaza strook is, is al lang een voldongen feit. De moorddadige militaire incisies zijn hiervan slechts een bevestiging.De arrogantie waarmee het Israëlische leger haar operaties kan uitvoeren onder het oog van de camera's van de gehele wereldpers, is frappant. Maar ze is enkel verbazingwekkend voor diegenen die naief dachten dat de politiek en haar internationale belangen gedreven worden door morele gedragsregels.

8

De politie doodt, de straat vecht terug

...Mensen springen van auto naar auto in feestelijke stemming, scanderen, flirten, zingen, drinken en roken. Wanneer de politie de straat afsluit aan beide zijden van de strook, komen auto's uit de zijstraten om meer van hetzelfde te doen. En als de demonstranten onstuimig worden, rijden mensen openlijk hun auto's tot voor de winkels, vullen ze met geplunderde goederen, en ontsnappen terug in de wijken...

10

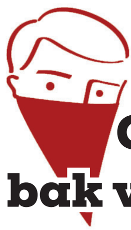
Kerncentrales sluiten, kapitalisme en staat afkoppelen

Je ziet beter in het donker

Sinds de sabotage tegen de kerncentrale van Doel hebben de politiekers het bijna alleen maar gehad over de dreiging van een *black out*, van een veralgemeende elektriciteitspanne. Het regent oproepen tot "verantwoord consumeren", maar ook tot het bewaren van kalmte en orde. Om het hoofd te bieden aan een eventueel tekort heeft de staat een afkoppelingsplan opgesteld waarbij de elektriciteit afgesloten wordt bij de mensen, eerder dan bij de kantoren, fabrieken, commissariaten, ministeries. Economie en veiligheid komt voor alles, dat is geen verrassing.

3

Opstand in de bak van Mechelen

We ontvingen onderstaande brief vanwege gevangenen in Mechelen. De brief maakt eens te meer duidelijk hoe de gevangenis en cipiers omgaan met de gedetineerden, en heeft het ook over onderlinge solidariteit en de mogelijkheid tot opstand. Het relaas in de onderstaande brief gaat over een situatie die zich een jaar geleden heeft voorgedaan. We profiteren er hier nog even van om onze solidaire groeten over te maken aan degenen die hieronder ook de pen hebben aangegrepen als wapen in het gevecht tegen de onderdrukking. Moed en vastberadenheid voor allen die vechten tegen de tralies van deze wereld.

Actie

Nasiri was al 2 à 3 dagen aan het klagen om een tandarts te mogen zien aangezien hij doodveel tandpijn had, maar hij kreeg geen gehoor. En nadien is hij naar de dokter gegaan. Maar hij wou geen dokter, hij wou een tandarts. En uit frustratie van de pijn liet hij van zich horen. Terug onderweg naar zijn cel, begon hij te roepen en te tieren tegen het personeel. Eénmaal hij zijn cel binnen was, stormden zes bewakers zijn cel binnen. Ze verzochten hem om mee te gaan naar de isoleercel. Nasiri vond dit onrechtvaardig, enkel en alleen maar omdat hij om hulp vroeg. De bewakers besloten hem met geweld mee te nemen naar de isoleercel. Uit angst begon Nasiri met zijn armen te zwaaien. Ze hebben hem meteen overmeesterd en deden hem handboeien aan. Daarna sleurden ze hem tot aan de isoleercel. Onderweg sloegen ze hem alsof het een slaagpop was. In de isoleercel legden ze hem op zijn buik en gingen ze met twee bewakers met hun knieën op Nasiri's rug zitten. Hij viel bewusteloos. Het personeel heeft er de MUG moeten bijhalen. De MUG heeft hem drie keer moeten reanimeren. Nadien hebben ze hem naar het ziekenhuis gebracht.

Reactie

Toen medegedetineerden op de hoogte waren van het gebeuren zijn ze in opstand gekomen. Ze begonnen allemaal tegen de deuren te kloppen en te stampen, te tieren en te roepen! Eénmaal op de binnenkoer hebben de gedetineerden de koppen bij elkaar gestoken om het recht in eigen handen te nemen. Ze hebben besloten dat één van de gedetineerden tijdens de sluiting de sleutels zou afnemen van de bewaker. Die zou dan op die manier al de andere deuren openen om ze de sectie te blokkeren. Dit om op die manier gehoord te worden en te hopen dat dit in de toekomst niet meer voorvalt.

Het lukte de gedetineerde om de sleutels af te nemen, maar hij slaagde er niet in om de deuren te openen. Hij nam het initiatief om de actie alleen te volbrengen. Het lukte hem in zijn ééntje om de hele sectie te blokkeren. Na 1 uur hebben de politie-eenheden hem kunnen overmeesteren en hebben ze hem meteen op transfer gezet.

Maar we beseffen maar al te goed dat onze stem nooit gehoord zal worden door het rechtsysteem. Dan is oorlog de enige oplossing naar vrede toe! En dat is wat ons hoop geeft! Solidariteit!

Nieuwe gevangenis, zelfde stront bis

Eind augustus sturen gevangenen vanuit de nieuwe gevangenis in Beveren een protestbrief de wereld in. Het tocht en regent binnen in verschillende cellen, de cipiers zijn bruten en korten de wandelingen en de tijdsduur van het open celregime naar goesting in, gevangenen verdienen 0,90 euro per uur voor het werk dat ze verrichten. De realiteit van deze nieuwe kerker steekt in schril contrast af met het beeld dat de gevangenisadministratie de overgeplaatsten had voorgehouden om hun erheen te lokken.

In september komt het tot een confrontatie in de nieuwe gevangenis van Leuze. De flikken worden opgetrommeld om gevangenen die weigeren terug naar hun cel te keren weer binnen te jagen. Ook daar contrasteert de realiteit van de nieuwe gevangenis fel met de "betere leefomstandigeheden" die de gevangenisadministratie voorgespiegeld had.

De staat probeert al haar nieuwe kerkers te verkopen als "humaner". Wij zijn er echter rotsvast van overtuigd dat er geen humane of leefbare gevangenissen kunnen bestaan. De doodse realiteit die in elke kerker heerst, kan enkel doorbroken worden door daden die tegen de gevangenis ingaan. Meer gevangenissen betekent nooit meer leven, enkel meer dood.

In september overleed een gevangene in Andenne nadat hij dagenlang enkel wat dafalgan kreeg toegeworpen als antwoord op zijn vraag om medische hulp.

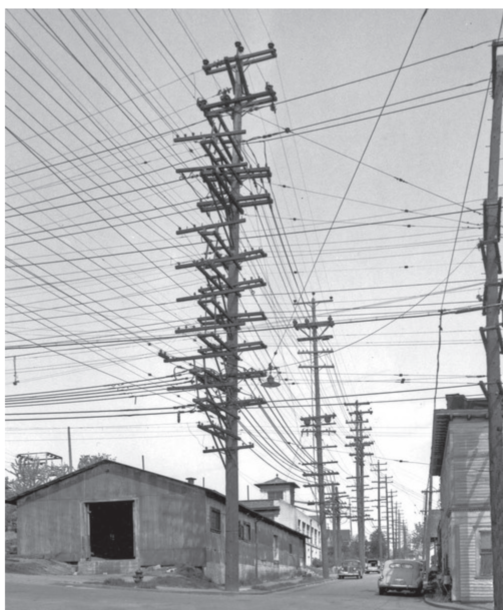
We moeten de sloophamers erbij halen. Elke gevangenismuur is een rechtstreekse aanval op onze waardigheid.

Geen controle zonder rel • In het Gentse liep een controleactie op een tram van de Lijn midden september grondig uit de hand. In plaats van zich te onderwerpen aan de zwartrijderjagers weerden twee jongeren zich hardhandig tegen de controlezucht. Toen de politie erbijgehaald werd, werd die omsingeld, beschimpt, bekogeld en belaagd door zo'n 200 jongeren. De politie kwam uiteindelijk met 20 manschappen ter plekke, spoot pepperspray in het rond om hun hachje te redden en ééntje paradeerde zelfs rond met een machinegeweer. De persverantwoordelijke van De Lijn was niet te spreken over het incident. "*Dit kan echt niet,*" wist ze te vertellen. Jawel mevrouw, dit kan écht wel, en weet dat vanaf nu iedereen die schoon genoeg heeft van al dat gecontroleer die rel aan het Wilsonplein in het achterhoofd zal houden!

Niet naar school • Het was bijna gelukt. Maar liefst 22 bussen die op 2 september de stelplaats van De Lijn verlieten stonden kort daarna in panne. Er zou iets door hun brandstof gemengd zijn waardoor de dieselmotor het niet meer deed. Jammer genoeg deed De Lijn er alles aan, van het inzetten van controleurs tot het laten uitrijden van half-defecte bussen, om de jongeren toch nog naar de leerkampen te kunnen vervoeren.

Nooit meer gevangenis • In Brussel kon een gevangene ontsnappen toen hij naar het Erasmusziekenhuis werd overgebracht. Hij werd bewaakt door twee cipiers van het veiligheidskorps, maar een medeplichtige schoot hem te hulp bij het buitenkomen uit het ziekenhuis. De revolver in zijn hand zorgde voor de nodige overtuigingskracht en beide konden ontkomen.

In Hasselt probeerden twee gevangenen te ontkomen door vanop de binnenplaats op het dak van de werkplaats te kruipen. Eén van de gevangenen klom tot over de aanpalende omheiningsmuur en sprong vier meter naar beneden, recht in de detectiezone. Zijn kompaan waagde de sprong niet en gaf zich over. Volgens de gevangenisdirectie was dit de allereerste ontsnappingspoging uit de zwaarbewaakte nieuwe gevangenis van Hasselt. *Eentje is geentje*, zeggen wij dan.

Kerncentrales sluiten, kapitalisme en staat afkoppelen

Je ziet beter in het donker

Twee belangrijke zaken

De sabotage van een elektrische turbine in de kerncentrale van Doel in augustus 2014 heeft op z'n minst twee zaken op scherp gesteld. Twee belangrijke zaken die we nochtans nergens anders gelezen hebben.

Primo. Dat het nucleaire een duurzame en moeilijk oplosbare besmetting betekent, maar het toch mogelijk is om nu al de energieproductie van de doodscentrales stil te leggen.Kernenergie ligt niet alleen aan de oorsprong van rampen en permanente straling, van duurzame vergiftiging van de omgeving, haar schaduw legt ook een hypotheek op elk perspectief van vrijheid en zelforganisatie, vermits het beheer ervan het behoud impliceert van een autoritaire en verticale structuur, een gemilitariseerde structuur.

Secundo. Dat het heersende economische en statelijke systeem totaal afhankelijk is van een constante stroom van elektriciteit op straffe van stilstand. Fabrieken, commissariaten, ministeries, transport, administratieve instellingen: alle fundamentele structuren van de statelijke onderdrukking en de kapitalistische uitbuiting hebben hun afhankelijkheid van energie gemeen. En wanneer *de dingen stilstaan,* kan er iets anders beginnen bewegen.

Tegen het nucleaire

Al vanaf de bouw van de eerste kerncentrales spelen de managers van het bestaande met de angst voor de onvoorzienbare gevolgen van een kernramp. Degenen die in de buurt van kerncentrales (en in Europa is dat in feite iedereen) wonen zijn afhankelijk van de bouwers van die technologische ramp om zich te kunnen beschermen tegen een dergelijke ramp. Tegenover een kenramp, de radioactieve stralingen, de radioactieve "lekken" komen dezelfde nucleocraten die de ramp mogelijk gemaakt hebben opdraven om de situatie te "beheersen": evacuatieplannen, zogezegde opkuis en ontsmetting, beheer van de stilgelegde kerncentrale,... Haar specialisten en haar commandostructuur maken zichzelf dus onmisbaar voor het beheer van de kernenergie. Elke kerncentrale produceert ook radioactief afval dat de specialisten dan onder de grond wegproppen in de hoop dat *alles goed zal gaan.* Radioactiviteit is nu overal (omwille van het afval, de straling, de bronnen van "lage" straling zoals de laboratoria, de ziekenhuizen, de bommen met verarmd uranium...) en brengt leucemieën en kankers voort, wijzigt de genetische structuren van planten en levende wezens, besmet de planeet op onomkeerbare wijze.
Je afvragen waarom kernenergie bestaat betekent de redenen te begrijpen om je er krachtig tegen te verzetten. De kerncentrales produceren energie voor de technologische vooruitgang waaraan het kapitalisme verslaaft is. De kerncentrales produceren de energie die geopolitieke strategieën bepaalt (zoals olie en gas dat ook doen), die de concurrentie en samenwerking tussen staten vormgeeft. De kerncentrales produceren de afhankelijkheid van de mensen aan haar onderdrukkers. Ze produceren de onderdanigheid aan de hiërarchieën die deze wereld beheren en in stand houden. Ze produceren sociale vrede.
Het nucleaire moet dus gestopt worden, zowel de kerncentrales als het nucleair onderzoek, zowel de militaire als de burgerlijke toepassingen ervan. De stopzetting van het nucleaire is noodzakelijk op het pad naar vrijheid.

Angst

Sinds de sabotage tegen de kerncentrale van Doel hebben de politiekers het bijna alleen maar gehad over de dreiging van een *black out*, van een veralgemeende elektriciteitspanne. Als je hen hoort praten dan zou je denken dat we aan de vooravond van een apocalyptische nachtmerrie staan. Het regent oproepen tot "verantwoord consumeren", maar ook tot het bewaren van kalmte en orde. Om het hoofd te bieden aan een eventueel tekort heeft de staat een afkoppelingsplan opgesteld waarbij de elektriciteit afgesloten wordt bij de mensen, eerder dan bij de kantoren, fabrieken, commissariaten, ministeries. Economie en veiligheid komt voor alles, dat is geen verrassing.
Wanneer de politiekers het over een black out hebben willen ze zonder twijfel de bevolking angst aanjagen om hun onderwerping te bekomen. Staan zwaaien met een mogelijks elektriciteitstekort is het mentale terrein effenen voor bijvoorbeeld de bouw van een nieuwe kerncentrale. Nooit wordt de vraag gesteld waarvoor al die energieproductie eigenlijk nodig is. Ncohtans kan je de moderne vraatzucht van het kapitaal misschien meten aan haar energieconsumptie. Om maar een eenvoudig voorbeeld te geven: om rijken, eurocraten en managers op één uur en 20 minuten met de Thalys van Brussel naar Parijs te brengen is een hoeveelheid elektrische energie nodig die vijf Brusselse huishoudens gemiddeld op jaarbasis verbruiken.
Deze angst overwinnen betekent niet de ziekenhuizen en rusthuizen te willen kortsluiten zoals de staat ons zou willen doen geloven. De staat zal elke kritiek, sabotage-actie van de afhankelijkheid van het elektriciteitsnet bestempelen als een "terroristische daad", terwijl het net de staat is die angst zaai, die dreigt met het spook van de terreur die een flinke kortsluiting in de normaliteit zou be-

tekenen, die hele streken platbombardeert en plundert om haar toegang tot olie, gas en grondstoffen te verzekeren.
De leugens van de staat moeten doorprikt worden. Ze beweert dat wij allemaal in hetzelfde schuitje zitten et dat we allemaal inspanningen moeten leveren om het bootje druivende te houden. Maar dat is niet waar. We zitten *tegen onze wil* op haar bootje. *Vastgeketend* zoals de galeislaven van vroeger om de machine te laten draaien. *Vervreemd* van het echte leven, want vermits je geboren wordt en sterft in de romp van de boot, in de romp van werk, gehoorzaamheid, consumptie, hebben je ogen nooit de horizon of de hemel kunnen aanschouwen. De macht beweert dus dat het *terrorisme* is om de boot te willen doen zinken, want de macht wil, inderdaad, haar macht over de geketende slaven behouden. Aan jou om te kiezen of je een heel leven lang vastgeketend wil blijven, of je jezelf wil bevrijden en daarbij het risico aandurft om *zelf* te moeten zwemmen; aan jou om te kiezen tussen onderwerping en revolte, tussen gehoorzaamheid en waardigheid.

Sabotage en stilstand van de economie

Wat is het kapitalisme eigenlijk? De vraag is complex en kan op duizend verschillende manieren benaderd worden. Maar laten we hier alleszins drie fundamentele aspecten aanhalen.

Ten eerste is er de kapitalistische *productiewijze*, de productie van koopwaar. Die productie wordt verwezenlijkt doorheen structuren (de fabriek, het atelier, de machines,...) en door arbeidskrachten (arbeiders, bedienden, slaven,...). De kapitalist genereert winst door te investeren in de structuren en door de arbeidskrachten uit te buiten (dus door hen *minder* te betalen dan wat ze werkelijk produceren in termen van kapitalistische waarde). Het belangrijke hier is het feit dat de productie dus afhankelijk is van de gewilligheid van de arbeidskrachten, want als die niet willen werken dan draait de machine niet; en dat die productie ook afhankelijk is van structuren, want een gedynamiteerde fabriek kan niets produceren.

Ten tweede is er de kapitalistische *ruilwijze*: consumptie, handelen, circulatie van goederen en koopwaar. Daarvoor moet het kapitaal markten genereren waar het haar producten kan slijten, en dus noden scheppen; het moet het geld laten circuleren via banken, beurzen, investeringen, want een euro die hier geïnvesteerd wordt heeft niet hetzelfde rendement als een euro die ginder geïnvesteerd wordt; en vooral, en dat is wat ons hier het meest interesseert, heeft het kapitaal infrastructuren nodig om deze circulatie te verwezenlijken. Spoorwegen en havens om koopwaren te transporteren, communicatienetwerken om de handel te organiseren, elektriciteitsnetwerken om dat alles te laten draaien. Het kapitalisme is dus ook afhankelijk van constante *stromen*, zowel materiëel (koopwaar, arbeidskrachten, grondstoffen, energie) als immateriëel (informatie, gegevens, onderzoeksresultaten,...)

Ten derde is er de *reproductie* van de kapitalistische sociale verhouding, en dat is misschien wel de kern van de hele kwestie. De sociale verhoudingen bepalen de plaats en het gedrag die van ieder verwacht worden in de maatschappij: zowel van de rijke als van de arme stakker, van de kapitalist als van de werknemer, van de flik als van de gevangene. Maar deze verhoudingen zijn niet louter "ideologisch", ze verwezenlijken zich in de ruimte. De arme heeft zijn plaats in een kippenhokappartement, de rijke in zijn villa. De gevangenis met haar cellen, muren en prikkeldraad sluit individuen op en schept zo de rol van gevangene en van bewaker. Deze reproductie van de sociale verhoudingen valt vandaag bijna volledig samen met de continuïteit van de normaliteit, met andere woorden, zolang de dagelijkse sleur verdergaat hoeft de macht niet te vrezen dat we de rollen die ze ons oplegt in vraag zullen stellen. En die sleur kan gesaboteerd worden. Die kan kortgesloten worden.

Als alle controle, uitbuiting en onderdrukking mede afhankelijk is van energietoevoer is het logisch dat al die kleine infrastructuren waarmee het territorium bezaaid ligt oplichten in de ogen van de opstandeling: elektriciteitskasten, ondergrondse kabels, transformators, glasvezelkabels, GSM-masten,... Al die structuren zijn dermate talrijk en uitgezaaid dat de macht ze nooit efficiënt zal kunnen beschermen tegen een opstandige daad, tegen verspreide en herhaaldelijke sabotages.

Sabotage op zich kan de kapitalische en autoritaire sociale verhouding niet veranderen, maar het is zeker dat zolang de machine blijft draaien, je niet kan hopen dat de dingen in vraag gesteld worden. De alomtegenwoordigheid van de overheersing maakt een eerste breuk in de normale gang van zaken noodzakelijk. Want alleen in die breuk kan je hopen om een moment voor onszelf te bekomen, een moment om na te denken waar we staan en om een andere wereld in te beelden.

Vreemd, maar ergens voelt het aan dat je beter zal zien in het donker.

"De Grote Kortsluiting" van 15 januari 1944

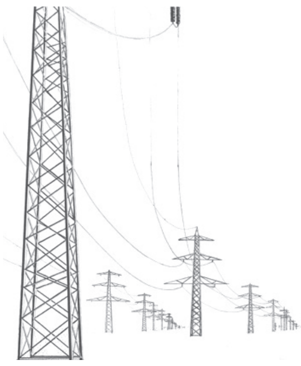
We zijn 15 januari 1944, 's avonds. De energieke activiteit van de partizanengroepen tegen de nazi-bezetting was veelzijdig en ging van de verspreiding van clandestiene propaganda tot de executie van verantwoordelijken van de nazi-repressie. De "Groep G", een weerstandsorganisatie die ontstond in de middens van de Vrije Universiteit van Brussel, koos in haar strijd vooral voor de methode van sabotage van de economie. Ze hielpen arbeiders om de fabrieken van binnenuit te saboteren door hen kennis en materiaal te verschaffen, maar ze vormden ook actiegroepen die vooral het transportnet (van producten via wegen, kanalen en spoorwegen; van informatie via telefoonlijnen en radioverbindingen; van energie via het elektriciteitsnet en de petroleumdepots) en de kwetsbare punten van de economie viseerden.

Die avond bliezen saboteurs van de Groep G tussen 20u en 23u elektriciteitsmasten in de Borinage in de lucht. Onmiddellijk volgden verdere dynamitages richting La Louvière, Court-Saint-Étienne,Charleroi, Namur, waarna de sabotagegolf verder uitdeinde richting het Luikse, naar Bressoux en Visé, maar ook richting Aalst, Dendermonde, Mechelen en Kortrijk.

In het totaal werden die avond 28 elektriciteitspylonen gedynamiteerd waardoor vele fabrieken in het hele land, maar ook in het Ruhrgebied, zonder stroom kwamen te zitten. Een groot aantal ondernemingen die produceerden voor de Duitse oorlogsinspanning werden onmiddellijk stilgelegd. Men zegt dat het de grootste gecoördineerde sabotageactie van een elektriciteitsnet was tijdens de hele Tweede Wereldoorlog.

Sabotage zal altijd een wapen zijn van degene die komaf wil maken met onderdrukking, of die nu nazistisch, kapitalistisch of statelijk is.

De strijd tegen het nucleaire en haar wereld is zeker niet meer zo energiek als in de jaren 60 en 70, maar je ziet wel dat in verschillende streken strijden aan de gang zijn tegen concrete structuren van de bestraalde wereld. We denken dan aan het verzet tegen het transport van nucleair afval in Frankrijk en in Duitsland of aan de strijd tegen de bouw van nieuwe hoogspanningslijnen in Normandië (Frankrijk) en Catalonië (Spanje). Deze strijden gaan vaak gepaard met directe acties en sabotages, maar ook elders wordt het nucleaire niet altijd met rust gelaten. We brachten hier enkele recente voorbeelden van acties tegen het nucleaire samen.

Catalonië (Spanje), juli 2014. In een brief vertellen tegenstanders van de hoogspanningslijn MAT die de Franse kerncentrales moet verbinden met de Spaanse energiemarkt en de Maghreb, over de talrijke en uiteenlopende acties die ondernomen werden om de werken te saboteren. Vernieling en sabotage van kranen, bulldozers, graafmachines en 4x4-voertuigen van de bedrijven die de werken uitvoeren, blokkades van de wegen die naar de werven leiden, het losvijzen van pylonen in aanbouw,...

Bessines-sur-Gartempe (Frankrijk), 4 april 2014. Het Mijnmuseum, eigendom van AREVA, de Franse multinational van de nucleaire sector, wordt getroffen door een nachtelijke brandstichting. Dit museum werd opgericht op de plek waar AREVA decennialang een uraniummijn heeft uitgebaat. De actie vond ook plaats na de ontdekking van een zoveelse stralingsbron in de regio. Reeds een jaar daarvoor, op 12 juli 2013, officiële openingsdag van het Mijnmuseum, deden saboteurs een trein die gewoonlijk gebruikt wordt voor het transport van containers met verarmd uranium dat opgeslagen wordt in Bessines, ontsporen in Fromental. Een lasplaat die de twee sporen verbindt was opzettelijk verwijderd.

Contentin-Maine (Frankrijk), december 2013. Verschillende sabotages van elektriciteitsmasten in aanbouw worden opgeëist: "*Electricité de France (EDF) bouwt een nieuwe hoogspanningslijn om de energie van de toekomstige EPR-reactor van Flamenville te vervoeren. Dit markeert de voortzetting van het Franse kernprogramma. We verzetten ons daartegen, handelen en saboteren haar zwakke schakels: het distributienet. Enkele dagen geleden werden verschillende pylonen van de lijn losgevezen. Zoals het nucleaire zich blijft uitstrekken zullen wij saboteren.*"

Saint-Mihiel (Frankrijk), oktober 2012. Drie luiken van een regelbassin van de Maas werden 's avonds gesaboteerd. 40 000 m3 water liep weg. De saboteurs hebben de olieleidingen van de enorme hydraulische vijzels losgevezen die twee van de drie luiken van de dam besturen. De dam werd hersteld en het water kwam terug op normaal niveau, maar de gendarmerie heeft een onderzoek geopend. De Maas wordt nauw in de gaten gehouden want haar waterdebiet dient om de kerncentrale van Chooz in de Franse Ardennen te koelen. Die centrale moet stilgelegd worden wanneer het debiet niet groot genoeg is.

Telecommunicatie onderbroken • *"Beste klant. Mogelijks heeft u recentelijk problemen ondervonden bij het gebruik van uw mobiele telefoon. Deze technische problemen werden veroorzaakt door een brand."* Zo luidde het berichtje dat telecomoperator Base naar alle geabonneerden stuurde. Begin september zou een datacentrum van Base getroffen zijn geweest door een brand. Daardoor viel alle telecommunicatie uit. Tegen de telecommunicatie die onze banden verminkt en alleen maar dient om ons beter te controleren en uit te buiten, lang leve de dialoog, de horizontale en directe communicatie die niet bemiddeld wordt door instrumenten van de macht. De sabotages tegen de telecominfrastructuren vermenigvuldigen betekent de stem van de meester en de dagelijkse sleur kortsluiten.

Bruxelles ma belle • Met commerciële en prestigeprojecten, alsmaar meer flikken op straat en bewakingscamera's overal voert de macht haar offensief tegen *het Brussel van de onderkant*, het Brussel van de onderdrukten en de uitgebuiten. Haar doel is om hen elke neiging tot revolte te ontnemen en hen om te vormen tot gehoorzame slaafjes. Ondanks de omvang van dit offensief zijn er ook tekenen die aanwijzen dat het gevecht nog altijd bezig is. Naar een mooie Brusselse traditie (en niet alleen van hier, laten we dat hopen!) heeft iemand midden augustus de laptop, de Delvaux-handtas en een kostuum gestolen uit de dienstwagen van de eerste minister Elio Di Rupo. De diefstal vond plaats toen Di Rupo naar een fitnesszaal ging op de Kunstlaan. De dieven braken een deur open en sloegen een raam stuk om de inhoud van de koffer mee te graaien. Laten we nog meegeven dat de laatste jaren nog andere embleemfiguren van de macht *targets* zijn geweest van agressies en diefstallen: de kardinaal Léonard, de minister van Binnenlandse Zaken Joëlle Milquet (tot 2 maal toe), de vicepresident van het Europese parlement (zijn auto werd in de fik gestoken), de minister van Jeugd wiens auto werd gecarjackt...

De ogen van de staat uitsteken • Overal in Brussel is de macht bezig bewakingscamera's neer te poten en daarmee de stad om te vormen tot één grote openluchtgevangenis. In de pers van de macht lazen we dat er sabotagedaden werden gepleegd tegen het cameranetwerk in het stadscentrum. En als de pers er al iets over egt, dan kan je er bijna zeker van zijn dat deze daden slechts de top van de ijsberg zijn en dat er vele sabotages zijn die het gemunt hebben op de ogen van de staat. Het persartikel in kwestie was zowaar een handleiding voor degenen die zich willen uitleven met dit soort van sabotage, iets wat we alleen maar kunnen aanmoedigen. Het artikel legde uit dat de palen waarop de camera's bevestigd zijn kunnen opengemaakt worden met speciaal gereedschap (we vermoeden een driehoekssleutel of een pijpsleutel). Aan de binnenkant van de paal bevinden zich de kabels (een voedingskabel van 220 volt met een transfo die de stroom omzet naar 12 volt; en glasvezelkabels voor de informatieoverdracht). Die kabels kunnen doorgeknipt worden of, zoals het geval was op de Vismarkt of aan de Timmerhoutkaai in Brussel, in brand gestoken worden, bijvoorbeeld door de binnenkant van de paal vol te steken met stof en andere brandbaar materiaal en dat vervolgens aan te steken. Het artikel leert ons nog dat er blijkbaar ook flinke burgers zijn, eigenaars van winkels of huizen, die zichzelf aanbieden bij de overheid om openbare bewakingscamera's op hun gevel te hangen, in de veronderstelling dat het zou bijdragen tot hun eigen veiligheid! Aan ons om het tegendeel te bewijzen.

Tegen het regime, tegen de reactionairen, voor de sociale revolutie

De intifada van Deir Al-Zour tegen de Islamitische Staat

De Syrische revolutie voor vrijheid en waardigheid vecht vandaag niet alleen tegen het bloederige regime van Bashar el Assad, maar ook tegen andere vrijheidsdodende krachten zoals de jihadisten, en in het bijzonder de Islamitische Staat, die hun reactionaire visie aan de bevolking proberen opleggen. De Islamitische Staat, lokaal gekend onder de naam "Daesh", heeft haar positie de laatste maanden spectaculair versterkt, vooral na hun invasie in Irak. Ze hebben intussen een "Kalifaat"[1] opgericht in het noorden van Syrië en in het noorden en oosten van Irak. Overal waar ze opduiken leggen de Daesh hun wet op, begaan sectaire slachtpartijen en andere wreedheden, zetten revolutionairen gevangen en maken hen van kant. Het is ook belangrijk om te benadrukken dat de Daesh maar weinig aan het front gevochten hebben tegen het regime van Assad, ze verkozen om zich in de bevrijde gebieden te gaan opleggen. Het is zeker geen toeval dat de posities van Daesh maar weinig gebombardeerd werden door het Syrische regime: Assad heeft duidelijk de keuze gemaakt om het sectaire conflict op te stoken en zo zijn macht beter te kunnen handhaven. Maar het verzet en de strijd tegen Daesh zijn hard. In vele steden vonden betogingen en rellen plaats en "vrijdagen van woede tegen Assad en Isis"; vele anti-regime milities vechten nu ook tegen de Daesh. Maar hier willen we het hebben over wat er in de oostelijke provincie van Deir Al Zour gebeurd is, vlakbij de Iraakse grens. Daar heeft de lokale bevolking een opstand ontketend tegen het kalifaat.

Begin juli, nadat de islamistische rivalen *Jabhat al Nousra* en *Ahrar Al Sham* zich terugtrekken uit Deir Al Zour, wordt de streek bezet door de Daesh. Rondom de stad hadden maandenlang zware gevechten plaatsgevonden tussen revolutionaire brigades, islamistische strijdkrachten en het regime van Bashar. Wanneer de bataljons van het Vrije Syrische Leger zich moesten terugtrekken door een gebrek aan wapens en munities, heeft de Islamistische Staat van de situatie geprofiteerd...

Al snel worden in de hele streek van Deir Al Zour betogingen georganiseerd tegen het kalifaat. Tegelijkertijd worden kleine partizanengroepjes gevormd die gekend raken onder de naam *Kufn Al Abiyyad* ("Witte Lijkwade") en die militanten van Daesh vermoorden en posities van Daesh aanvallen. Die groepjes beschikken over een maximale autonomie van actie, ze kennen elkaar zelfs niet noodzakelijk onderling. Het gaat hier over een andere strijdmethode om de Daesh en het regime te bekampen: eerder dan grote milities te vormen die zones bevrijden en verdedigen gaat het over kleine partizanenkernen die de vijand overal aanvallen. Hun acties bestonden tot nu toe voornamelijk uit de fysieke uitschakeling van leiders en militanten van het kalifaat, bomaanslagen tegen hun bases, hinderlagen tegen hun konvooien en granaataanvallen tegen bijeenkomsten van Daesh. Eerder dan complexe acties gaat het dus over een redelijk aanzienlijke verspreiding van kleine aanvallen tegen de mensen en structuren van de islamistische repressie. In een communiqué richtte *Kufn Al Abiyyad* zich met de volgende woorden tot het kalifaat: "*Bol het af uit onze streek. Er is hier geen plaats voor jullie onder het Syrische volk dat in opstand is gekomen tegen de onrechtvaardigheid, en niet om een tiranniek regime te vervangen door een andere onderdrukker.*"

Op 30 juni verhevigde het verzet tegen Daesh nadat drie mensen van de Shoueitat-stam gearresteerd werden. De dorpsbewoners hebben toen de weinige wapens die ze nog hadden bovengehaald en een oproep tot opstand tegen de Daesh naar de andere dorpen en stadjes gestuurd. De confrontaties waren erg hard, maar de beweging sloeg erin om de dorpen van Abu Hamam, Kishkiyeh en Granij te bevrijden. Het verzet van de Shoueitat heeft anderen geïnspireerd om ook in opstand te komen zoals in Mayadin, Souwaydan en Albukamal. Op 4 augustus hebben de Daesh de bevrijde gebieden evenwel terug ingenomen. De guerilleros hebben zich toen teruggetrokken richting Qalamoun waar ze nieuwe bataljons

[1] De term "Kalifaat" verwijst historisch gezien naar de islamitische staten die geleid worden door een opperste religieuze en politieke leider, de "kalief" (of "opvolger" van de profeet Mohammed), en waar de sharia toegepast wordt. Het Kalifaat van de Abassiden (750-1258) wordt beschouwd als de *islamitische Gulden Tijd,* hun rijk strekte zich uit van Iran tot in Algerije. Het "kalifaat" heeft dus een bijzondere betekenis in de islamitische wereld, het gaat over een mythische verwijzing naar een (volgens de sharia) rechtvaardig en vooruitstrevend regime.

gevormd hebben onder de naam *Usud al Sharquia* ("Leeuwen van het Oosten") met als specifiek doel om de Islamitische Staat te besrijden en de Syrische revolutie verder te zetten. De opstand had ook weerklank in Irak, in de provincie Anbar waar Daesh door de lokale bevolking uit enkele dorpen en gehuchten zou verjaagd zijn.

Midden-augustus drukken de Daesh deze volksintifida de kop in. Zoals altijd gingen ze bloederig en wreed te werk. Minstens 700 streekbewoners werden onthoofd bij wijze van collectieve bestraffing. Tegenover de kreten van vrijheid die harten in vlam zetten en handen bewapenen is het ultieme antwoord van elke macht altijde wrede repressie en slachting.

Deze opstand heeft ons getoond dat het verlangen naar vrijheid dat de inspiratiebron van de Syrische revolutie is zich niet makkelijk laat verpletteren, niet door het regime, noch door andere autoritaire krachten. Ze toont ook aan dat zelfs in de moeilijkste omstandigheden zelfgeorganiseerde en autonome strijd mogelijk blijft, de revolutionaire strijd tegen alle autoritairen die het elan van vrijheid willen verstikken.

Vandaag mogen vele staten uit de hele wereld zich dan wel "tegen" Daesh uitsrpeken, we zullen niet vergeten dat diezelfde staten evenzeer bronnen van onderdrukking en slachting zijn. Statelijke oorlog tegen Daesh is sowieso slechts een voorbode van een nieuwe macht die evengoed bereid zal zijn om op te sluiten, te folteren en te massacreren. De strijd kan dus alleen maar zowel tegen Daesh, tegen het Syrische regime als tegen de autoritaire krachten en alle staten van de hele wereld zijn.

Onze enige ambitie is de vrijheid

Solidariteit met de strijders voor vrijheid

Vastberaden mensen kunnen de aarde doen beven, daar zijn de huidige tijden een levende getuigenis van. Machten waarvan men het gevoel had dat ze voor altijd zouden heersen kunnen gedestabiliseerd, gebroken, weggejaagd worden. De opstanden in de Arabische wereld hebben schokgolven gekend van in Turkije tot Brazilië.

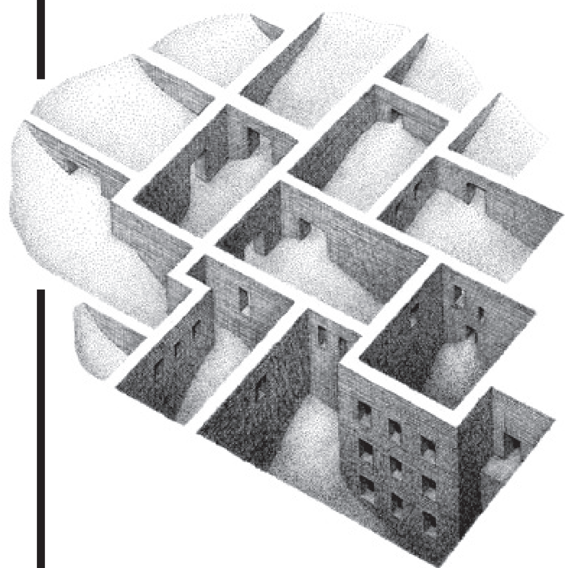
Deze opstanden worden onophoudend getroffen door een niets ontziende repressie net als door machtsgeile groeperingen allerhande, maar we mogen de moed niet opgeven. Want tussen de folter, de (massa)moorden, het traangas en de bommen staan er nog steeds individuen rechtop die blijven herhalen wat ze willen: vrijheid. En daarom is het nog steeds aan ons om onze solidariteit te concretiseren. Want diegene die zijn hart voelt bonken wanneer het gevecht voor vrijheid en waardigheid de straten vult, heeft het hart vol pijn wanneer dit gevecht moet opboksen tegen tanks, gevangenis, terreur en voelt de nood tot actie.

Als we het over solidariteit hebben, is het belangrijk op zoek te gaan naar die punten die onze context met die van elders linken, op zoek te gaan naar die plaatsen waar de macht van de moordenaars van de vrijheid geraakt kunnen worden. Geen enkele macht is immers geïsoleerd, de politieke en economische akkoorden en structuren overstijgen de grenzen. Wij denken dat elk individu in staat is om iets te doen tegen de verantwoordelijken van de slachtpartijen, en dit zonder zijn wil uit handen te geven aan politiekers, partijen of andere chefs. De netwerken van de onderdrukkers zijn niet onvindbaar, noch onaantastbaar. Vastberaden mensen kunnen de aarde doen beven, de directe actie is hun wapen.

Enkele grote Europese bewapeningsbedrijven: ThyssenKrupp, Siemens, Bosch, Fujitsu, BAE systems, Serco, Thales, EADS, Finmeccanica,...
Banken die in wapenhandel investeren: Axa, ING, Fortis-Paribas, KBC, Belfius,...
Plaatsen waar wapens verscheept worden: haven van Antwerpen (de tweede grootste haven van Europa), luchthaven van Luik, spoorwegennet,...

Over de muur van hippe rijkaards kruipen • De stadsontwikkeling is er min of meer in geslaagd om een muur op te trekken langs het kanaal. Die muur scheidt nu de arme en volks wijk van Molenbeek van het hippe stadscentrum rond de Dansaertwijk. Deze 'muur' is erg symbolisch voor de omvorming van Brussel tot een gevangenisstad. Gelukkig zijn er nog altijd mensen die deze muren beklimmen en is er nog altijd verzet tegen het offensief van de macht om eurocraten, rijke bobo's, jonge ondernemers enzovoort aan te trekken. Zo kwamen in juni en juli winkels op de Dansaertstraat in het vizier van overvallers. Eerst was de trendy bar Barbeton aan de beurt, kort na het einde van een wereldbekermatch. Daarna, die andere uberhippe bar, De Walvis. En nog twee weken later, opnieuw Barbeton. Beide cafés maken deel uit van de 'keten' van trendsetter bars van de ondernemer-architect Frédéric Nicolay. De overvallers bedreigden het personeel, namen de inhoud van de kassa en de kluis en sloten de aanwezigen op in de kelder of in de toiletten vooraleer ze weggingen. In de reeks van goed gerichte overvallen is er ook nog die van de winkel Easy M, de dealer van Mac-producten. Daar namen de overvallers niet alleen geld, maar ook een hele hoop I-Pad en I-Phone mee. En het beste van de hele zaak: tot nu toe werd nog niemand opgepakt. Tegenover de rijken, lang leve de proletarische onteigening!

Flikken, bol het af! • In de sociale woonwijk Andromède in Sint-Lambrechts-Woluwe slaagden jongeren er meermaals in om de smurfen te verjagen. Vanaf het invallen de nacht (maar niet alleen) werden politiepatrouilles aangepakt met metalen staven, stenen en fietskettingen. De anti-smurfen beschermden zich door hun gelaat te verbergen achter bivakmutsen of sjaals. Er vonden ook hinderlagen plaats: een vuilniscontainer werd op het midden van de straat in brand gestoken. De politie die ter plekke kwam werd dan bekogeld met stenen. Opstandelingen van alle wijken, laten we de revolte verhevigen!

Gaza is het toneel van oorlog, de wereld kijkt toe

Een doodlopende staat

In Gaza worden de doden geteld na de zoveelste intimidatie van de Israëlische Staat. De omsingeling en verstikking van het lapje grond dat de Gaza strook is, is al lang een voldongen feit. De moorddadige militaire incisies zijn hiervan slechts een bevestiging.

De arrogantie waarmee het Israëlische leger haar operaties kan uitvoeren onder het oog van de camera's van de gehele wereldpers, is frappant. Maar ze is enkel verbazingwekkend voor diegenen die naïef dachten dat de politiek en haar internationale belangen gedreven worden door morele gedragsregels. De wereldpolitiek is even pragmatisch als opportunistisch.

De cynische conclusie van deze militaire actie, is dat er twee winnaars zijn; Hamas en de Israëlische Staat. Hamas kan zich op de borst kloppen alleen al omdat ze tout court nog bestaat na de zoveelste agressie van één van de indrukwekkendste legermachten ter wereld. Daarenboven heeft die legermacht de Gaza strook niet *compleet* onder de voet gelopen, volgens Hamas ongetwijfeld ook een gevolg van haar "verzet". Een verzet dat vooral bestaat uit raketten afschieten richting Israëlisch gebied en die totaal willekeurige doelen raken (en hoofdzakelijk niets raken). De machtspositie van Hamas is amper aangetast want wie anders zal de inwoners van de Gaza strook beschermen tegen eliminatie?

De Israëlische Staat heeft nogmaals door een militaire operatie de noodzakelijkheid van die operatie gelegitimeerd. Tientallen tunnels die aan haar controle ontsnapten, vernietigd en terroristische bases die haar veiligheid rechtstreeks bedreigden, weggevaagd. Welke gehoorzame burger kan dan nog de noodzaak van dat militaire optreden in twijfel trekken? Ondertussen overheersen de oorlogsretoriek en de militarisering de Israëlische maatschappij. De reële tegenstellingen in de maatschappij (racistische discriminaties en klassenconflicten) worden verhuld door "de dreiging van de gemeenschappelijke vijand". Hoe meer brutaliteiten de Israëlische Staat begaat in naam van Israëlische bevolking, hoe meer die bevolking afhankelijk wordt van die Staat tegen eventuele wraakpogingen. Hoe minder verzet van mensen met Israëlische paspoorten tegen de terreur van de Israëlische Staat, hoe meer willekeurige wraakacties weerklank zullen vinden.

Het sprookje van de Twee Staten oplossing

De Palestijnse vlag mag dan overal tentoongesteld worden als symbool van verzet tegen Israëlische kolonisatie, het bestaan van een Palestijnse Autoriteit heeft hoofdzakelijk de Israëlische Staat voordeel opgeleverd. De Gaza strook die officieel geen Israëlische kolonies meer heeft (sinds Sharon in 2005 alle kolonisten dwong te vertrekken), is in een permanente wurggreep van het Israëlische leger. Haar inwoners zijn afhankelijk van de machtsspelletjes van Hamas en de Israëlische Staat in hun dagelijkse overleven. Op de Westelijke Jordaanoever wordt de bewegingsruimte voortschrijdend ingeperkt door het Israëlische leger (regelmatig met medewerking van de Palestijnse Autoriteit) en kolonisten. Het economische overleven is ook grotendeels afhankelijk van het 'buurland'. De Israëlische Staat heeft de vrije hand om "de veiligheid en integriteit van haar grondgebied en bevolking te beschermen" zonder dat ze enige verantwoordelijkheid moet dragen voor de inwoners van de Palestijnse gebieden (toch voor diegenen die geen kolonisten zijn). Een Palestijnse Staat die de dagelijkse vernederingen van haar inwoners verhindert, is een illusie. In werkelijkheid draagt ze bij aan de onderdrukking van de bevolking, op eigen initiatief of op vraag van de Israëlische Staat. De "Twee Staten oplossing" is een doodlopend straatje, maar het is in het voordeel van de Israëlische Staat dat niemand dat doorheeft.

Inderdaad, in Israël gaan er stemmen op die pleiten voor meer stappen in de richting van de volwaardige erkenning van een Palestijnse Staat. Het zijn stemmen die vrezen dat de Palestijnse Autoriteit zal imploderen en dat Israël verplicht zal zijn om alle inwoners van Palestijnse gebieden als Israëlische burgers te erkennen. Dat zal het ingewikkelder maken om een systeem van apartheid in stand te houden en te legitimeren. Kortom het zionistische project van Israël als "joodse Staat" komt dan in het gedrang.

Zelfs indien zo'n scenario zich zou voltrekken, is dit geen weg naar een "rechtvaardige maatschappij" voor de gehele bevolking. Ongetwijfeld zal deze nieuwe Staat snel andere middelen vinden om onder haar eigen onderdanen racistische en sektarische breuklijnen te voeden en uit te buiten, zoals alle andere Staten. De militaire bezetting en haar dagelijkse vernederingen zullen enkel een gedaantewisseling ondergaan.

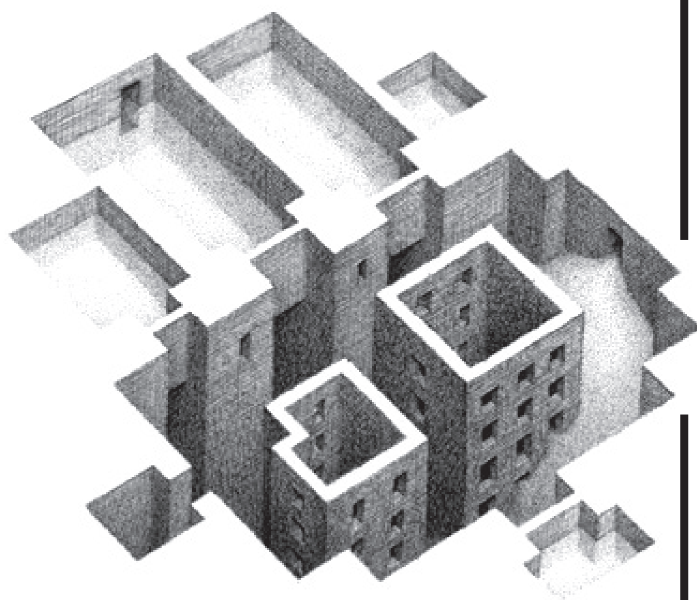
Twee Staten of één enkele Staat, beide zijn ze geen middel tot emancipatie van de inwoners van de Israëlische en Palestijnse grondgebieden.

De lege retoriek van het Verzet

De verdediging van de "Palestijnse Zaak" is vaak ingezet voor binnenlands gebruik door allerhande leiders van "anti-imperialistische" regimes (gelinkt aan een pan-arabisch, socialistisch of islamistisch discours). Wanneer die regimes, zoals de Syrische dictatuur van Assad of het theocratische regime van Iran, steun hebben gegeven aan de Palestijnse verzetsorganisaties dan was dat zeker niet om de

strijd voor vrijheid te ondersteunen, maar om de Palestijnse revolte te beheersen en te kanaliseren. Die revolte heeft immers zovele gevechten elders geïnspireerd en kon dat ook altijd in de regimes in kwestie zelf doen. Vandaag is duidelijk dat hoe moeilijk het ook mag zijn, het absoluut noodzakelijk is om autonome haarden van verzet en strijd te laten groeien. Verzetshaarden die onafhankelijk zijn van de tirannen van elders, onafhankelijk van de geopolitieke spelletjes die de staten van de hele wereld spelen op de rug van de bewoners van de Palestijnse gebieden en kampen; onafhankelijke en zelfgeorganiseerde verzetshaarden.

Ook in West-Europa is de verontwaardiging over de "Palestijnse Zaak" lange tijd gecultiveerd door linkse, socialistische partijen die het als mobiliserings- en rekruteringsmiddel inzetten. Tegenwoordig komen daar nog nieuwe (religieus-)fascistoïde groepen bij (die graag teruggrijpen naar de oude, racistische mythe van het "joodse complot"). Een "solidariteit" die dient om de eigen autoriteit te versterken en/of te vergroten, kan enkel een lege doos zijn. Zulke instrumentaliseringen verwerpen vraagt om het gevecht voor vrijheid op de voorgrond te plaatsen, een gevecht dat zich zowel op de Westelijke Jordaanoever als in Europa, zowel in Syrië als in Latijns-Amerika afspeelt; een gevecht dat zich noodzakelijkerwijze moet kanten tegen alle opleggingen, alle vuile politieke manoeuvres, elke reactionaire en conservatieve visie.

Want het moet gezegd worden. Ook in de Palestijnse gebieden zijn er gelijkaardige dynamieken. Het discours van Verzet wordt overgeheveld van de oude politieke organisaties naar de nieuwe Palestijnse Autoriteit om de verworven postjes en privileges te legitimeren. Ondertussen proberen de Westerse Ngo's om het nog bestaande verzet in een morele dwangbuis te steken opdat ze verteerbaar wordt voor haar donoren; een morele dwangbuis die bestaat uit het verwerpen en veroordelen van gewelddadige botsingen, rellen, sabotages en gewapende strijd.

Autonome initiatieven van verzet, dat wil zeggen onafhankelijk van en vijandig tegenover de bestaande machtsgroepen, zouden kunnen zuurstof geven aan vrijheidslievende ideeën en barsten veroorzaken in de permanente oorlogsmobilisatie en de verstikkende militaire bezetting. Zowel ginder als hier.

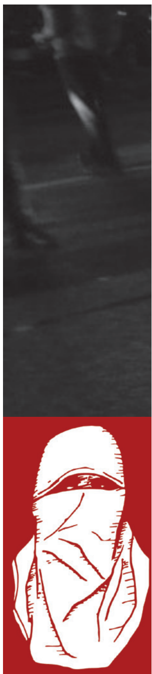
[Post Scriptum: Een korte tekst als deze of zelfs een veel langere, kan onmogelijk de gehele situatie in al haar nuances bevatten. Hier werd de militaire actie in de Gaza strook als vertrekpunt genomen, en met deze "militaire" draad werd er verder geborduurd. Een ander uitgangspunt of een meer uitgediepte analyse zal andere punten naar de oppervlakte brengen.]

Wanneer de conflicten op het Israëlisch en Palestijns grondgebied weerklank vinden in de Europese straten, is het schering en inslag dat allerhande ordebewakers oproepen om de buitenlandse conflicten niet te "importeren". Ondertussen en in alle luwte trekt de repressie industrie zich niets aan van grenzen en importeert of exporteert het naar lieve lust nieuwe controletechnologieën en instrumenten voor slachting.

Het Europese onderzoeksproject FP7 (dat inmiddels werd opgevolgd door Horizon 2020) deelde tientallen miljarden euro's subsidies uit aan universiteiten en bedrijven in de EU-landen, enkele Europese buurlanden en Israël. Naast Europa's grootste wapenbedrijven, kwamen ook verschillende Israëlische spelers in aanmerking. Het *Israel Aerospace Industries* (een wapenbedrijf van de Israëlische Staat) kreeg geld voor het aanpassen van haar drones aan "Europese noden": voor grensbewaking tegen immigratie, als wapen tegen binnenlandse onrust en in de bestrijding van criminaliteit. *Elbit Systems* (Israëlisch bedrijf dat onder andere mede de muur gebouwd heeft) werd ingeschakeld in een onderzoeksproject ter beveiliging van de Europese luchthavens en de *Israëlische Academie voor anti-terrorrisme en veiligheid* kreeg subsidies voor het bieden van hulp aan de EU met betrekking tot anti-radicaliseringsstrategieën. Andere bevoordeelde spelers zijn de Israëlische tak van de multinational *Motorola* (die "virtual fences" bouwt rond de Israëlische kolonies) en *Aeronautics Defence Systems*. Universiteiten als de *KULeuven* en *U-Gent* werkten samen met Israëlische wapenbedrijven.

Om een heel concreet voorbeeld te geven van de samenwerking op vlak van repressie tussen veschillende autoriteiten: de politiecamera's waarmee Brussel-Hoofdstad-Elsene de voorbije jaren letterlijk werd volgepland zijn van een Israëlisch bedrijf. Brussel ondertekende een contract waarin ze verklaarde dat de Israëlische staat toegang kan krijgen tot de beelden van deze camera's wanneer ze erom vraagt.

Bedrijven als *Caterpillar* (die de bulldozers ontwikkelde voor het vernietigen van de huizen in de bezette gebieden), *Hewlett Packard HP* (leverancier van informaticamateriaal en technologische apparatuur voor de bezetting, het bedrijf rust ondermeer de checkpoints uit) en *Ernst & Young* (multinational van financiële adviseurs die aangeworven werden om toeristen en investeringen aan te trekken in Israël) maken massa's winst met de koloniale politiek van de Israëlische Staat. Net als bewakingsfirma *G4S* die controles uitoefent aan checkpoints en gevangenissen beheert.

Ferguson.
De politie doodt, de straat vecht terug

Op 8 augustus wordt Michael Brown ('Mike Mike') neergeschoten door een politieagent. Het nieuws verspreidt zich door de buurt en mensen komen meteen de straat op. Afvalcontainers worden in brand gestoken en er wordt in de lucht geschoten. Intimidatie door de politie – die meteen een relwagen, helikopter, honden en geweren inzet – haalt niets uit en ze worden gedwongen zich terug te trekken. De volgende dag verzamelen meer mensen zich in de buurt en dagen de politie uit. Wanneer politiewagens door de menigte proberen te rijden, worden ze aangevallen. De politie trekt zich weer terug, waarop de eerste winkel wordt geplunderd. Op het einde van de avond zijn meer dan tien winkels geplunderd en is de QT winkel in brand gestoken. In andere delen van St Louis (waarvan Ferguson een voorstad is) worden winkels aangevallen, waarop de politie de belangrijkste commerciële districten bezet.

De volgende tekst werd geschreven na meer dan een week van revolte. Het zal tien dagen duren – gedurende er eerst een avondklok wordt ingesteld en nadien de noodtoestand wordt uitgeroepen met de ontplooiing van de National Guard (militairen) – voor de Staat min of meer vat krijgt op de situatie. Maar ook daarna zijn er nog regelmatig betogingen en conflicten met de politie.

Wat begon als een protestbeweging heeft na 10 dagen van aanhoudend verzet een paar wankele stappen naar revolte gezet. De situatie is nog onstabiel en rijp met potentieel. Hier zijn mensen verbaasd dat soortgelijke oproer niet is ontketend in andere steden. Als het zich zou verspreiden, zal de omvang hier waarschijnlijk ook verbreden. Het is moeilijk om te vatten hoe mensen buiten het stedelijk gebied interpreteren wat er hier gebeurt. Wat volgt zijn enkele waarnemingen van inwoners van St Louis en deelnemers aan de strijd die misschien een duidelijker beeld van deze vreemde nieuwe werkelijkheid geven.

Auto's, geweren, en opstand in Amerika

West Florissant is een belangrijke straat die dwars door North St. Louis County en North City loopt. Een kwart mijl van die weg is de belangrijkste ontmoetingsplaats voor de demonstranten. Net buiten dat traject, op een parking van enkele grote winkels, is de gezamenlijke verzamelplaats voor de politie (stad, provincie, evenals tientallen kleinere gemeenten), de Highway Patrol, en de Nationale Garde. Het kleine stuk is het decor van vele geplunderde en verbrande (in verschillende mate) handelszaken, waaronder de QT - die is uitgegroeid tot een bezienswaardigheid, toeristische bestemming, en de ontmoetingsplaats voor de demonstranten. Canfield Drive kruist met dit stuk van West Florissant, een weg die leidt naar verschillende residentiële gebieden en het appartementencomplex waar Mike Brown werd gedood. De politie is bang om zich te ver op Canfield te wagen.

Op de dagen dat de politie het verkeer toelaat op West Florissant, stroomt die vol met auto's, waarvan vele zijn beladen met passagiers, zowel binnen als buiten. Vaste activiteiten omvatten luide muziek spelen, met piepende banden optrekken, en de politie treiteren door middel van beledigingen ("Fuck the Police", "Fuck 12"), rondjes draaien met slippende banden en recht op hen inrijden, om enkel op het laatste moment te remmen. Mensen springen van auto naar auto in feestelijke stemming, scanderen, flirten, zingen, drinken en roken. Wanneer de politie de straat afsluit aan beide zijden van de strook, komen auto's uit de zijstraten om meer van hetzelfde te doen. En als de demonstranten onstuimig worden, rijden mensen openlijk hun auto's tot voor de winkels, vullen ze met geplunderde goederen, en ontsnappen terug in de wijken.

Een aanzienlijk aantal van de demonstranten zijn gewapend. In de eerste paar dagen was het een veelgebruikte tactiek in de lucht te schieten om de politie af te schrikken als ze te dichtbij kwam. Sommige spreken openlijk van een oorlog met de politie en verbergen niet het feit dat ze vuurwapens op zich dragen. De afgelopen dagen zijn mensen beginnen te schieten op de politie. Tragisch genoeg zijn de enige mensen die geraakt werden tot nu toe een handvol demonstranten, een aantal van hen met levensbedreigende verwondingen tot gevolg. Mensen beginnen te pleiten voor meer terughoudendheid met het gebruik van vuurwapens en accurater richten van schoten.

De rebellen (en de politie) hebben geen ervaring met een dergelijke situatie. Een opstand als deze is niet voorgekomen in Amerika

sinds de jaren 70. Mensen leren hoe gebruik te maken van molotovcocktails, barricades, projectielen, en vuur, maar ook wanneer en waar het zinvol is om aan te vallen. Coördinatie en communicatie zijn moeilijk buiten momenten van rellen. Misschien is het omdat er geen veilige en comfortabele plek is om te verzamelen en ideeën te delen. De QT zou dit doel kunnen dienen, maar net vandaag is het volledig omheind. De tweede nacht van oproer is er wel een uitzonderlijke coördinatie geweest toen verspreid over het stedelijke gebied, verschillende winkels werden aangevallen en auto's werden gevuld met allerlei waren.

Repressie, respectabiliteit, ras, geslacht, en de generatiekloof

De politie zitten gevangen in een dilemma en stuiten op de grenzen van het gebruik van geweld. Als ze op een afstand blijven kan het oproer ongehinderd doorgaan, maar wanneer ze met geweld optreden dagen meer mensen op in de straten, waardoor de rellen uitbreiden. Als ze op dit moment het oproer willen smoren, moeten ze Darren Wilson (de agent die Brown neerschoot) veroordelen voor moord. Maar de tandwielen van justitie zijn traag. In de tussentijd zullen ze moeten proberen om de demonstranten te verdelen. In hun wanhoop worden alle beproefde tweedelingen bovengehaald; demonstrant vs crimineel, eerlijk vs opportunist, inwoner vs buitenstaander. Helaas heeft de politie een lange lijst van medeplichtigen die bereid zijn om het werk voor hen te doen, van wie de meesten zich volledig bewust zijn van wat ze doen. Van de New Black Panther Party tot de Nation of Islam. Van HOT 104.1 tot FOX News. Van MORE tot OBS. Van Jesse Jackson tot Al Sharpton. Van Nelly tot Tef Poe (Po). Van de huidige St Louis burgemeester Slay tot de toekomstige St Louis burgemeester French. En de lijst gaat maar door.

Terwijl ze misschien slagen in hun opzet op tv, radio en sociale media hebben deze brulboeien niet zo veel succes op West Florissant (ondanks hun eigen getuigenissen van het tegendeel), en dat moet hen veel schrik aanjagen. Het is het vermelden waard dat de sociale media de plek is waar ze het meeste succes hebben gehad. Ze zijn uitgegroeid tot beroeps in het verwerven van "volgers" die nooit naar Ferguson zullen komen, om hun minder dan 140 tekens egocentrische verslagen tot vervelens toe te retweeten. In ruil krijgen de "volgers" het gevoel alsof ze een deel zijn van iets. Misschien zullen deze geruchten, halve waarheden en leugens schadelijk blijken voor mensen (en dat zou verschrikkelijk zijn), maar het meeste is klinkklare samenzweringstheorie onzin voor iedereen met een kritisch denkvermogen.

Er zijn nog altijd veel meer zwarte dan blanke demonstranten op West Florissant, maar er lijkt meer diversiteit zijn naargelang de strijd verder gaat. In het begin werden reacties zoals "waarom ben jij hier" gericht op blanke demonstranten, beantwoord met "gast, zij/hij haat de politie ook!". Nu, als de aanwezigheid van blanke demonstranten zelfs nog wordt opgemerkt, dan klinkt het meer als "dank je om hier te zijn." Enkele onheilspellende progressieve en linkse groeperingen proberen absurde verhalen over kleine groepen van blanke oproerkraaiers (of zelfs KKK infiltranten!) die zwarte demonstranten misleiden om tot de aanval over te gaan, te verspreiden. De racistische onderliggende veronderstellingen over de exploiteerbare aard van zwarte demonstranten lijken niet zo van de pot gerukt als je je realiseert dat dat precies is hoe groepen zoals de Nation of Islam en de New Black Panther Party ze beschouwen. Terug in de echte wereld, zijn blanke demonstranten net begonnen de felheid te vatten waarmee hun zwarte kameraden vechten, die volwassen genoeg zijn om beslissingen te nemen voor zichzelf.

De autoriteiten spelen nu met good cop / bad cop door de aanstelling van Ron Johnson (een zwarte officier die opgroeide in North County) aan het hoofd van de politie-operaties. In de bescherming van het daglicht, wandelen hij en zijn officieren zonder reluitrusting langs demonstranten. Deze truc heeft gewerkt tegenover de zelfbenoemde protestleiders die openlijk samenwerken met Johnson om de menigte te beheersen.

Er zijn talloze oproepen van de Nation of Islam, de New Black Panther Party, en hun sociaal conservatieve verwanten voor vrouwen om naar huis te gaan, voor sterke zwarte mannen om naar voor te treden, en andere gelijkaardige patriarchale pogingen om de demonstranten te verdelen. De eerste paar dagen werden deze oproepen beantwoord met enorm verzet van vooral zwarte vrouwen. "Fuck you, ga terug naar de kerk", "Ik ben hier al vanaf de eerste dag", "Het zijn onze baby's die sterven". De constante pesterijen lijken hun tol te hebben geëist want minder vrouwen zijn nu buiten, vooral als het donker is. Maar vrouwen zijn nog steeds aanwezig op de eerste lijn om de politie te treiteren en in de winkels te springen om hun deel te nemen.

Bijna allen die proberen de meest confronterende acties te bedwingen en zichzelf tot leiders van de gemeenschap uitroepen, zijn ouder dan 40. Behalve het fysiek tegenhouden van de acties van jongeren, proberen ze om hen te verbannen uit het protest. Deze wijze ouderen mogen dan wel rondlopen met een paternalistisch aura van autoriteit, maar de jongeren worden niet voor de gek gehouden. "Ik kan niet meer naar deze oude heren luisteren, ze zeggen al jarenlang hetzelfde", "Dit vredevol demonstreren werkt niet, zonder de plunderingen zou niemand een moer om Mike Mike hebben gegeven." Toch roepen ze continu op voor de jongens om op te groeien en mannen te zijn en voor de jonge vrouwen om naar huis te gaan, want de straten zijn niet veilig voor hen.

Vrede en rust

Er zijn enkele aanwijzingen dat de progressieve groepen afstand nemen van het gemeentebestuur van Ferguson. Ze beginnen bijeenkomsten en burgerlijke ongehoorzaamheid te organiseren in Clayton en in het centrum van St. Louis. Misschien hebben ze hun campagne om de woedende elementen te controleren, opgegeven. Misschien zijn ze op zoek naar een meer vreedzaam en media-vriendelijk gezicht voor de beweging. Misschien willen ze nieuwe strategieën voor het verkrijgen van rechtvaardigheid uitproberen. Alleen de tijd zal het leren.

De situatie in Ferguson is eng. Het is gemakkelijk om te begrijpen waarom sommige, vooral degenen die in de buurt wonen van de activiteit, een terugkeer willen naar normaliteit: kogels, traangas, geluidskanonnen, check points, brand. Maar ondanks dit alles zijn er een aanzienlijk aantal onder ons die geen terugkeer naar de normaliteit willen. We gaan naar West Florissant dag en nacht om erachter te komen hoe dat te vermijden. Voor ons is de strijd niet beperkt tot gerechtigheid voor Mike Brown en de veroordeling van een enkele agent voor moord in een rechtbank. We doen dit voor onszelf, onze vrienden en familie, maar ook Mike Brown. We hebben dit systeem al schuldig verklaard - het racisme, de klasse structuur, de overheid, de politie. Wanneer de "vrede" waartoe je gedwongen wordt om terug te keren, lijkt op onmacht, vernedering, armoede, verveling, en geweld, mag het geen verrassing zijn dat velen ervoor kiezen om te vechten. En getuige de felheid waarmee sommigen van ons strijden, is het bijna alsof we ons hele leven op dit moment hebben gewacht. Twee nachten geleden bestormden mensen de commandopost van de politie en zagen de autoriteiten zich gedwongen om de Nationale Garde in te zetten. Voorheen zou dit ondenkbaar zijn geweest, maar enkel twee weken geleden zou deze hele situatie ondenkbaar zijn geweest.

En zo heffen we een glas van gestolen gin - Een toast! Mogen wij elkaar blijven verrassen.

Return to Homs

Documentaire - 2013 - Talal Derki

"Homs, de stad die de meest dierbare zaak in mijn leven geworden was. Niets kan dit verlies goedmaken. Ik wil geen oordelen spuien. Hebben we het juiste gedaan? Ik werp een laatste blik op deze plek, het is mogelijk dat ik hier nooit meer zal komen. En als ik er nog zal komen, dan zal ik alleen zijn, zonder mijn geliefde naasten. Stop! Blijf aan mijn zijde! Omhels me opnieuw, zo lang als je kan."

Deze documentaire heeft mogelijks de kracht om een einde te stellen aan alle vrijblijvende gezever. Drie jaar lang documenteerden Syrische revolutionaire activisten de evolutie van de opstand tegen het regime van Bashar el Assad doorheen de strijd in de wijken van Bayada en Khaldiya in Homs. In 2011 duiken de eerste bijeenkomsten op in het straatbeeld, er wordt gezongen tegen het regime en er wordt gebotst met de ordetroepen. Al vrij snel worden de protesten brutaal de kop ingedrukt en beetje bij beetje begon de revolutie zich te bewapenen. En zoals elke macht die zich bedreigd voelt deinsde het regime van Bashar niet terug voor de wreedste slachtpartijen. Homs wordt gebombardeerd door artillerie en straaljagers, de meerderheid van de inwoners worden verjaagd en het leger belegert de wijken die verzet blijven bieden. Deze documentaire volgt de parcours van degenen die alles en iedereen trotseren om vrijheid te veroveren. Er wordt getoond hoe de opstand tegen de macht de opstandelingen ertoe brengt om ongelooflijke dingen te doen, dingen waarvan niemand onder hen dacht op een dag in staat toe te zijn. Hoe de banden tussen de strijders sterk en emotioneel worden, en toelaten om rechtop te blijven staan tegenover zoveel horror, zoveel bloed.

De ouderen hadden hen gewaarschuwd. "*Jullie kennen het regime niet. Bashar zal alles in een zee van bloed drenken.*" Maar de jonge opstandelingen waren al voorbij de point of no return. Eens je vrijheid omhelst hebt betekent terugdeinzen je innerlijke laten afsterven. Dit "point of no return" heeft zeker te maken met de uitzonderlijke strijdomstandigheden, maar de ervaringen van die opstandelingen zetten ons ook aan om te zeggen dat je op een bepaald moment wel een beslissing moet maken. Ofwel blijven zeveren over hoe slecht het gesteld is met de wereld, hoe niets verandert, hoe onmogelijk het is om er iets aan te doen; ofwel je op een pad begeven waarvan niemand het einde kent, een weg van revolte, moed, vreugde, maar ook van tranen en pijn.

Tegenover zulke strijdervaringen die de weerstanders van Homs nu ook via deze documentaire proberen delen, is de vraag die zich stelt niet gericht aan iemand anders. Nee, ze stelt zich aan ieder van ons. *Waardigheid en vrijheid* of *onderwerping en onderdrukking. Vechten om te leven* of *kruipen om te overleven.* Probeer geen snel antwoord te geven op zulke vragen. Ze zijn niet makkelijk, ze zijn zelfs pijnlijk. Het zijn vragen die betrekking hebben om je ideeën en je vermogens, je hart en je verstand; ze kunnen je ertoe brengen om voor altijd af te zien van elk gevecht, of daarentegen je leven op het spel te zetten. Niet als de eerste de beste idioot, maar op een diepe, doordachte manier. Moge de moed en de vastberadenheid van de opstandelingen van Homs rebellen van overal inspireren, hen inspireren om niet halverwege te stoppen, om door te gaan tot op het einde om vrijheid en waardigheid te veroveren.

buiten dienst
anarchistische krant

/
verschijnt nu tweemaandelijks
ook beschikbaar in het frans
/
hors.service@hotmail.com
http://krantbuitendienst.blogspot.be